

Pesti utca

Szívesen üdvözljük egymást az utcán. Megállítjuk. Régesrég nem találkoztunk. Részvétellel tekintünk rá. Azt hallottuk felőle, hogy elvált a feleségétől, a gyerekek az asszonynál maradtak, s őt a szakítás nagyon megviselte. Óvatosan kerülgetjük a kérdést. Hátha sikerül kissé megvigasztalnunk. No meg aztán érdekelnek bennünket a további fejlemények is. Mostani életmódja. Megkérdezzük, mikor látta a gyerekeket.

Egy kis szünet után ezt mondja:

- Elég régen.
- Egészségesek? – faggatjuk.
- Hála Istennek – mondja.
- Rossz az egyedüllét – jegyezzük meg sokatmondóan.
- Hát az bizony nem jó – felel őszintén és sokatmondóan.

Így beszélgetünk egymással jó tíz percig. Nem tudtunk meg semmi további tőle, de miután elváltunk, s utána pillantunk, rémült világosság gyulad fel bennünk: ez az ember nem az volt, akinek hittük. Ez egy vadidegen úr volt, akiről semmit, de semmit nem tudtunk. Emlékezünk, hogy láttuk néhányszor a környéken. Valószínűleg arra lakik, amerre mi, ezért rémlett ismerősnek. Sejtelmünk sincs róla, nős-e vagy elvált, vannak-e gyerekei vagy nincsenek.

Egy darabig kényelmetlenül érezzük magunkat. Majd megvigasztalódunk. Manapság annyi az elvált ember, akinek gyermekei az asszonynál maradtak, s aki egymagában éli szomorú életét. Könnyen lehet, hogy minden kérdés, amit hozzá intéztünk, talált.

•

Az ékszerész kirakata előtt szegény asszony ácsorog hat-nyolc esztendősi fiacskájával. Mind a ketten kopottak, rongyosak. Vékony ruhájukban didegve topognak a novemberi ködben.

A gyerek nem akar továbbmenni, annyira vonzza, csábítja a sok szép, fényes arany- és ezüst-holmi. Különösen a drága órák érdeklik. Sívár tekintettel bámulja a mesebeli kincseket.

– Ha jól tanulsz, veszek neked egyet – mondja az anyja, és kezénél fogva továbbvonszolja a gyereket.

Szeretnénk odamenni a fiúcskához, megsimogatni a fejét, és ezt mondani neki:

– Az anyád nem mondott igazat, fiacskám. Ő nem veheti meg neked ezt az aranyórárt, mert nincs pénze, s még jó, ha elegendő kenyeret tud neked adni. De ha volna neki pénze, örömet megvenné. Azért hát ne tekintsd ezt közönséges hazugságnak, ne haragudj rá ezért a meg nem tartott ígéretért, s azért te csak tanulj jól, mert akkor talán – ha nem is most mindjárt – mégis csak a tiéd lehet az a szép aranyóra.

A gyerek, mintha ösztönösen érezné, hogy igazunk van, sugárzó, bizakodó arccal tekint reánk.

•

A kis Péter panaszkodik édesanyjának, hogy a nagypapa nem felel a kérdéseire.

– Öreg már a nagypapa, nem jól hall – mentegeti a figyelmetlen nagypapát az anya.

– Akkor vegyen pápaszemet a fülére – felel a kis Péter.

1934. november 23., péntek, 6. old.

Pesti utca

Afűszeresinas – akár egy mikulás – tele nagy puttonnyal a hátán cipeli a megrendelt árut az utcán. Óvatosan jobbra-balra nézve átmegy a kocsiúton, amikor azonban fel akar lépni a járdára, egy kerékpáros surran ki a szomszédos mellékutcából. Az inas megbotlik, s az egész puttony tartalma egy szemvillanás alatt ott hever a járdaszélen. Egész éléskamrára való holmi. Papírzacskóban különféle fűszerek, jókora darab disznóháj és csokoládé, kávé és szappan. Egy palack ecet meg egy palack vörösbor eltört nyaka egymásra borul, s a folyadékok csípős, fanyar illata az orrokba csap. Hamarosan nagy sereg bámészkodó állja körül a „szerencsétlenség” színhelyét.